

Arrest

nr. 174 059 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. HENDRICKX en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad, Irak. U woonde er achtereenvolgens in de wijken Al-Sha'ab (1989-1995) en Al Husseinija (1995-2014). In Al Husseinija woonde u samen met uw moeder. Uw broers en zussen wonen allen in Al Husseinija, buiten uw oudste halfbroer die in Mosul woont. Uw vader overleed in 2003. U werkte als dagarbeider in de bouw in Al Husseinija.

In maart 2014 vond uw moeder op de oprit van jullie woning een anonieme dreigbrief die aan u persoonlijk gericht was. Hierin werd aangegeven dat u als soenniet uw wijk - die overwegend sjiitisch is - moest verlaten of dat u anders hetzelfde lot als anderen voor u (die werden vermoord) zou ondergaan. U liet deze brief lezen aan uw broers.

Zowel uw moeder als uw broers gaven hierop te kennen dat u niet langer thuis kon blijven en dat u moest vertrekken. U gooide deze brief weg omdat u dacht dat het niet serieus was en het enkel een waarschuwing betrof. U vertelde niemand anders over deze brief en u bleef thuis bij uw moeder wonen. Ongeveer een week na ontvangst van deze brief, ergens eind maart 2014, kwamen 's nachts onbekenden langs bij u thuis. U zat op dat ogenblik op het dak van uw woning het waterreservoir bij te vullen. Opeens hoorde u het geluid van de binnendeur die ze probeerden te openen. U keek over de dakrand en zag twee personen. Eén persoon stond naast een auto en een andere persoon stond op de oprit van jullie huis. Deze laatste had een vuurwapen vast. Hierop vluchtte u meteen naar het dak van de woning van uw buurman, Abu (A.), dat grensde aan de achterkant van uw huis. U kon schuilen bij hem tot de volgende dag 's avonds. Van de vrouw van Abu (A.), Om (A.), die kort na dit incident langsging bij uw moeder, vernam u ondertussen dat deze personen uw woning waren binnengevallen op zoek waren naar u. U vernam tevens van haar dat uw broer u de volgende dag zou komen ophalen met een taxi. De volgende dag om 21.00 uur kwamen uw broers Ahmed en Mohammed langs bij Abu (A.). Samen met uw broer Mohammed vertrok u hierop met de taxi naar Mohammeds sjiitische schoonfamilie in de Sha'abwijk, waar u onderdak kreeg aangeboden. Ook uw moeder verliet om veiligheidsredenen jullie woning en vond onderdak bij één van uw broers. Bij de schoonfamilie van uw broer Mohammed bleef u gedurende 4, 5 of 6 dagen of tot uw vertrek uit Irak. Tijdens deze periode deed u niets en had u één keer telefonisch contact met uw broer Mohammed over welke spullen u nodig had. Twee dagen voor uw vertrek zijn Mohammed en Ahmed uw spullen komen brengen. Mohammed en Ahmed zijn u, op de dag van uw vertrek, op 5 april 2014, komen ophalen met een taxi en hebben u naar het busstation gebracht in de Wazzariyawijk. Op de bus belde uw broer Ahmed u op om te vragen waar u was. Het was toen dat u voor de eerste keer ook met uw moeder sprak sinds de inval in jullie woning. Via Diyala, Kirkuk en de Koerdische Autonome Regio, reisde u toen naar Turkije, waar u op 6 april 2014 aankwam. U reisde verder tot Istanbul. U verbleef en werkte illegaal in Turkije tot uw vertrek op 12 augustus 2015 met de boot naar Griekenland. U reisde verder over land naar België. U kwam op 28 augustus 2015 aan in Brussel. Op 1 september 2015 diende u hier in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 13 februari 2014 te Risifa; uw origineel nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 18 februari te Risifa/1.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweert dat u Irak diende te verlaten nadat u in maart 2014 eerst met de dood bedreigd werd middels een brief, waarin werd aangegeven dat u uw wijk diende te verlaten en werd verwezen naar uw soennitische religieuze overtuiging, en vervolgens nog diezelfde maand onbekende gewapende personen uw woning binnenvielen op zoek naar u. De geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken wordt ondermijnd door de volgende elementen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoren op het Commissariaatgeneraal over voornoemde gebeurtenissen bijzonder weinig details kon geven en hierover op een weinig spontane en doorleefde manier kon vertellen. Wanneer u specifieke vragen werden gesteld over de dreigbrief of de inval in uw woning antwoordde u vaak dat u dit niet wist of bleef u erg vaag. Bijvoorbeeld wanneer u gevraagd werd wanneer u deze dreigbrief ontving, verklaarde u dat u dat niet precies kon zeggen en dat u het zich niet meer kon herinneren (CGVS 1 04/02/2016, p. 12 en CGVS 2 290/02/2016, p. 10). Wanneer u ondermeer gevraagd werd wat uw buurvrouw Om (A.) u allemaal vertelde over de inval in uw woning, nadat zij bij uw moeder hierover inlichtingen was gaan inwinnen, antwoordde u kortweg dat ze in het huis waren binnengegaan op zoek naar u en dat ze uw moeder hadden geduwd. Wanneer hierbij ook de vraag werd gesteld hoelang deze personen binnenbleven in uw woning antwoordde u weinig overtuigend dat u dat niet wist en niet gevraagd heeft (CGVS 2, p. 23). Wanneer u gevraagd werd wat de personen, die binnenvielen, over u zeiden, antwoordde u dat uw moeder zei dat u daar niet was en dat ze haar zeiden dat wanneer u zou komen, ze u wel zouden vinden. U eindigde met dat dit was wat u gehoord had via uw broers en dat u verder geen details hierover kende (CGVS 2, p. 24). Wanneer u gevraagd werd naar welke broer uw moeder was gegaan na de inval, antwoordde u aanvankelijk dat u dit niet wist (CGVS 2, p. 24).

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal dat u geen moeite heeft gedaan om u verder te informeren over de dreigbrief of de inval bij u thuis. Zo besprak u deze dreigbrief enkel met uw broers en uw moeder (CGVS 2, p. 13). Op geen enkel moment heeft u een poging ondernomen om te weten komen van wie deze dreigbrief afkomstig was, noch bij kennissen of burens, noch bij de sjiitische schoonfamilie van uw broers.

Bovendien vond u het niet nodig om deze brief te bewaren en gooide u hem reeds na twee dagen weg (CGVS 2, p. 13-16). Wanneer u gevraagd werd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal waarom u deze weggooid, gaf u eigenaardig genoeg aanvankelijk te kennen dat u dit deed omdat u hem niet ernstig nam. Daarom, zo gaf u te kennen, negeerde u deze brief en gooide u hem weg. Deze uitleg kan op zijn minst als bevreemdend aanzien worden. U had immers net voorheen verklaard dat zowel u als uw moeder en uw broers na het lezen van deze dreigbrief vreesden voor uw leven. Wanneer u vervolgens werd gewezen op uw weinig coherente verklaringen terzake, stuurde u uw verklaringen meteen hierna bij door te verklaren dat u hem wegdeed omdat u hem niet meer nodig had (CGVS 2, p. 13 en 14). Uw verklaringen over uw reactie op deze dreigbrief kunnen dan ook op zijn minst dubbelzinnig genoemd worden, temeer u tevens tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat op de dag dat u deze brief ontving, besloot om Irak te verlaten (CGVS 2, p. 14). Dat u er niet in slaagt hierover een coherent en geloofwaardig relaas te brengen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot deze dreigbrief. Tijdens de gewapende inval bij uw thuis, waarbij u op het dak zat, vluchtte u meteen weg naar de burens en was u dus geen verdere getuige van de inval. Uw moeder was hierbij wel aanwezig, maar u nam op geen enkel moment in de dagen na dit incident of wanneer u nog in Bagdad verbleef, ook al was dit op verschillende momenten mogelijk, telefonisch of fysiek contact met haar op om rechtstreeks van haar te weten te komen wat er zich juist had afgespeeld bij jullie thuis. U verkreeg uw informatie enkel via uw buurvrouw Om (M.) en uw broers die wel contact hadden met uw moeder (CGVS 2, p. 17, 19, 23-24). Het is op zich weinig aannemelijk dat u over deze inval in uw woning, welke mede de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak, geen directe gedetailleerde informatie heeft gevraagd aan uw moeder. Zij was immers de enige aanwezig in de woning tijdens deze inval en was daardoor het best geplaatst u over deze gebeurtenis te informeren. Daarnaast heeft u ook nagelaten om bij andere, personen of instanties, na te gaan wie deze mannen, die op zoek waren naar u, konden zijn (CGVS 2, p. 32-33). Het gebrek aan spontaneïteit en details, alsook de desinteresse in uw eigen asielrelaas, geïllustreerd door de weinige inspanningen om meer informatie te verzamelen, ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen afgelegd tijdens uw opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal nog een aantal andere tekortkomingen en tegenstrijdigheden bevatten.

Zo vooreerst overtuigt uw handelen niet na ontvangst van voornoemde dreigbrief. U bleef immers na ontvangst van deze dreigbrief op hetzelfde adres wonen. Dit is merkwaardig voor iemand die luidens de inhoud van deze brief met de dood werd bedreigd indien hij daar in die wijk bleef wonen en lijkt tevens in strijd met uw eerdere verklaringen dat zowel uzelf, als uw moeder en uw broers na het lezen van deze dreigbrief vreesden voor uw leven en uw aangeven dat deze brief de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak (CGVS 2, p. 14). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u na ontvangst van deze dreigbrief elders een veilig onderkomen zocht. Bovendien legde u tijdens uw opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal tevens tegenstrijdige verklaringen af over uw werkactiviteiten na ontvangst van deze dreigbrief. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal in de periode tussen de ontvangst van deze dreigbrief en de inval in uw woning niet meer te zijn gaan werken als dagarbeider. U bereidde zich op uw vertrek uit Irak. U ging in deze periode ook een aantal keren langs bij uw broer die in dezelfde wijk woont en kwam hierbij tal van wijkbewoners tegen (CGVS 2, p. 14-15). Dat u niet meer werkte in die periode wordt tegengesproken door uw eerdere verklaringen afgelegd tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Gevraagd toen naar wat u de dag van de inval aan het doen was, verklaarde u namelijk dat u aan het schilderen was aan een huis op ongeveer 10 minuten van uw eigen woning (CGVS 1, p. 14). Later tijdens ditzelfde gehoor beaamde u nogmaals dat u op de dag van deze inval in een woning aan het werk was. Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat dit een vergissing is en dat u zich de vragen van het eerste gehoor niet meer herinnert. Wat er ook van zij, of u nu werkte of niet, uw gedrag na ontvangst van deze dreigbrief komt niet overeen met dit van iemand die vreest voor zijn leven, aangezien u zich nog steeds vrijelijk in de wijk op straat begaf. Deze incoherenties en tekortkomingen ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts bevatten ook uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal en tijdens uw opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal over het verloop van de inval in uw woning een aantal incoherenties. Zo gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen dat er drie à vier mannen toen uw woning binnenvielen (zie DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u herhaaldelijk dat het slechts om twee mannen ging. Hiermee geconfronteerd tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal ontkende u uitdrukkelijk het getal van 3 à 4 personen vermeld te hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U voegde eraan toe ook daar gezegd te hebben dat het om twee personen ging eraan toevoegend dat uw moeder ook liet weten dat het om twee belagers ging en u verder niet weet of er nog meer personen in de auto zaten (CGVS 1, p. 18-19).

Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze flagrante tegenstrijdigheid, temeer daar u uw verklaringen met betrekking tot dit aspect van uw relaas vervolgens nogmaals wijzigde. Wanneer u namelijk later tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal opnieuw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, stuurde uw eerdere verklaringen bij door te verklaren dat u er twee (buiten) had gezien, maar dat er zeker nog anderen (misschien twee) in de woning binnen waren. U gaf hierbij te kennen uw moeder niet gevraagd te hebben hoeveel personen toen langskwamen (CGVS 2, p. 35). Overigens legde u ook over andere aspecten van deze inval weinig eenduidige en bijgevolg weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u dat u zich op het tijdstip van deze inval op het dak van uw woning bevond om het water bij te vullen. Gevraagd naar wanneer u over de dakrand ging kijken, vertelde u eerst dat dit was toen u het geluid van een motor van een auto en van de deur hoorde. Dit kon u goed horen omdat het stil was. Deze motor van de auto stond te draaien voor de deur en trok uw aandacht. Daarna stuurde u deze verklaringen bij door ditmaal te verklaren dat u bent gaan kijken toen u het geluid hoorde van iemand die de binnendeur probeerde te openen. Geconfronteerd met deze incoherentie antwoordde u vervolgens dat u het geluid van de motor van de auto niet opmerkte en dat het geluid van de deur echt opviel (CGVS, 2, p. 17-18). Nadat u over de rand keek en de mannen zag, bent u meteen gevlucht naar het dak van de burens en bent u daar naar binnengegaan. U bleef hier tot de volgende dag tot wanneer uw broer Mohammed u om 21u is komen halen om naar zijn schoonfamilie te gaan in Sha'ab. Tijdens uw verblijf deed u er een hele dag niets en u contacteerde zelf ook niemand (CGVS 2, p. 19, 23, 25-26). Het is opmerkelijk dat u zelf geen enkel initiatief nam om uit uw benarde positie te ontsnappen. Gevraagd waarom u niemand contacteerde, verklaarde u dat u uw telefoon niet bij had. Toch had u de mogelijkheid om te bellen, u kende bijvoorbeeld het nummer van uw moeder vanbuiten. U wachtte gewoon af tot u bericht kreeg via uw buurvrouw dat uw broers u in de namiddag zouden komen halen (CGVS 2, p. 25-26). Redelijkerwijs kan van iemand in zo'n situatie verwacht worden dat hij zelf contact opneemt met zijn naaste omgeving om een oplossing te bedenken. Bovendien verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw broer Ahmed u was komen ophalen bij de buurman en u naar de schoonfamilie van uw andere broer Mohammed bracht. Later verklaarde u echter dat het uw broer Mohammed was die u naar zijn schoonfamilie bracht. Geconfronteerd met deze incoherentie verklaarde u dat u het niet weet en dat dit misschien een vergissing is (CGVS 2, p. 29-31).

Tenslotte verklaarde u dat u geen enkel idee heeft wie u viseert of waarom. Hoewel u verklaart een soenniet te zijn die woont en werkt in een overwegend sjiitische wijk, kon u geen enkele aanleiding geven waarom enkel u alleen persoonlijk geïsoleerd zou worden. U verklaarde enkel buiten te komen voor uw werk, dit als dagarbeider in de bouw, u ging niet naar de moskee, had geen vrienden, u heeft nooit problemen gekend, noch persoonlijk noch wegens uw soennitische overtuiging en u bent nooit tegengehouden geweest. Uw familie, uw zussen en broers, wonen allemaal in dezelfde buurt en hebben tot op heden nooit problemen gekend in de wijk, ook niet in 2006 tijdens de periode van het sektarische geweld. Uw broers Ahmed en Mohammed, die dichtbij u woonden, hebben allebei een job waarbij ze vaak in contact komen met mensen uit de buurt, maar ook zij hebben geen dreigbrief ontvangen, noch problemen gekend (CGVS 2, p. 4-7, 32-33). Bovendien heeft u geen weet van anderen die iets gelijkaardig als u hebben meegemaakt (CGVS 2, p. 33). Bovenstaande verklaringen stroken niet met iemand die een opvallend profiel heeft en die hierom geïsoleerd zou kunnen worden. Daarnaast is het opmerkelijk dat enkel u geïsoleerd zou worden, maar dat de rest van uw familie, en dan in het bijzonder uw broers, geen enkel probleem ondervinden in dezelfde wijk. Bovendien verklaarde u dat u uw paspoort aanvraag in februari of maart 2014. U verklaarde dat u dit deed op aanraden van uw broer omdat de omstandigheden slechter werden (CGVS 1, p. 9-10). Dat u uw paspoort in dezelfde periode aanvraagt als de door u aangehaalde incidenten, laat vermoeden dat u reeds van plan was om Irak te verlaten.

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd.

De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Inzake het gebrek aan details en de weinig spontane en doorleefde verklaringen over de dreigbrief en de inval die hem worden verweten, ziet verweerder volgens verzoeker over het hoofd dat hij antwoordde op de vragen doch niet in staat was details te verschaffen. Dit berooft zijn aanvraag niet noodzakelijk van geloofwaardigheid. De situatie was voor hem stressvol en het is al enige tijd geleden. Men kon niet verwachten dat hij ieder detail zou kunnen geven.

Dat hij zich over de dreigbrief en de inval niet verder informeerde, verklaart verzoeker doordat hij zich schuil diende te houden en daardoor zo weinig mogelijk contact zocht met anderen. Ook zijn familie had angst en durfde niet verder te informeren uit schrik om ook gevisieerd te worden.

Verzoeker wijst er voorts op dat ‘merkwaardig’ en ‘opmerkelijk’ begrippen zijn die duiden op een subjectieve interpretatie van zijn relaas door verweerder. Het is niet omdat een bepaald gegeven ‘bevreemdend’, ‘opmerkelijk’ en dus weinig waarschijnlijk is dat dit gegeven ook werkelijk niet mogelijk is. Het CGVS geeft zelf aan dat er twijfel kan bestaan over het relaas van verzoeker. Dat zijn gedrag na het ontvangen van de dreigbrief niet overeenkomt met het gedrag van iemand die vreest voor zijn leven, kan goed zijn maar is een subjectief gegeven dat niet kan worden gehanteerd om zijn geloofwaardigheid te bepalen. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat het opmerkelijk is dat verzoeker niets deed om uit zijn benarde positie te ontsnappen. Een motivering die bestaat uit subjectieve gegevens is onvoldoende. De ondervrager had de zogenaamde onwaarschijnlijkheden verder moeten onderzoeken zodat deze konden worden uitgeklaard en goed konden worden begrepen.

Betreffende het aantal mannen dat zijn woning binnenviel, wijt verzoeker de zogenaamde tegenstrijdigheid aan het feit dat hem bij de DVZ werd gevraagd een schatting te geven terwijl er tijdens de gehoren bij het CGVS werd gevraagd een exact aantal mee te delen. Hij zag maar twee mannen doch vermoedde dat het om drie tot vier mannen ging omdat er mogelijk meer dan deze twee mannen waren.

Verzoeker herinnert zich zeker het geluid van de deur bij de inval doch weet niet meer welk geluid hij eerst hoorde. Hier werden onmogelijk hoge eisen gesteld van verzoeker. Men gaat onterecht uit van de assumptie dat hij zich in een dergelijke stressvolle situatie nog zulke details kan herinneren.

Over de persoon die hem kwam ophalen, was er “mogelijks” een probleem van miscommunicatie. Eerst kwam zijn broer Ahmed. Nadien kwam zijn broer Mohamed langs en bracht deze laatste hem naar diens schoonfamilie.

De tegenstrijdigheden zijn niet zo belangrijk dat zij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ondermijnen. De kleine verschillen kunnen onmogelijk de kern van het relaas aantasten. De discrepanties hadden verder moeten worden uitgeklaard.

Verzoeker bevestigt dat hij er geen idee van heeft door wie of om welke reden hij wordt geviseerd.

Dat het opmerkelijk zou zijn dat enkel hij werd geviseerd en dat de rest van zijn familie geen problemen ondervond, duidt wederom op een subjectieve interpretatie van het relaas. Dit kan wel zijn doch kan niet worden gehanteerd ter bepaling van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

Bij lezing van de bestreden beslissing valt niet te begrijpen waarom het CGVS weigert subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Het CGVS zegt zelf dat de situatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en uit de bestreden motivering blijkt dat er voortdurend problemen zijn op het vlak van mensenrechtenschendingen.

Uit het dossier en uit de door verzoeker aangehaalde recente artikels en rapporten blijkt dat verzoekers rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Verzoeker verwijst naar informatie van Musings on Iraq. Tevens verwijst hij naar en citeert hij uit informatie van UNAMI, van de UN General Assembly, van de UN Security Council en van het US Department of State.

Verzoeker wijst tevens op het plaatsvinden van ontvoeringen in Bagdad. In deze verwijst hij naar en citeert hij uit informatie van Middle East Eye en van Iraq Tradelink News Agency.

Verder benadrukt verzoeker dat zijn identiteit, nationaliteit en religie als soenniet niet worden betwist. De situatie in Bagdad is bedreigend voor de gehele burgerbevolking. Specifiek met betrekking tot soennieten in Bagdad, wijst verzoeker op informatie waaruit blijkt dat soennieten doelwit vormen van de sjiiitische milities en van IS. Verzoeker haalt in deze informatie aan van UNHCR, van de UN Security Council, van Musings on Iraq, van Human Rights Watch, van het US Department of State, van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van Cedoca en van Amnesty International.

De Iraakse overheid is verder niet in staat om zijn burgers afdoende te beschermen. Dit blijkt uit informatie van UNHCR, van het US Department of State, van het RAND Office for External Affairs, van Reuters en van CEIP.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat het aannemelijk is dat hij, behorende tot een risicogroep, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst risico loopt op vervolging of ernstige schade. Dat hij soenniet is kan afdoende zijn om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Ter vergelijking verwijst verzoeker naar de benadering van UNHCR en het BCHV ten aanzien van de Syrische problematiek en naar enkele bijdragen van UNHCR.

Het CGVS moet zich ervan vergewissen dat verzoeker geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling. Uit de aangehaalde artikels en rapporten blijkt dat actueel geen enkele bron kan uitsluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst slachtoffer zal worden van vervolging of ernstige schade.

2.2 Verweerder legt op 20 juni 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad” van 20 juni 2016.

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij ingevolge zijn religie met de dood zou zijn bedreigd en zou zijn aangemaand de wijk te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoren op het Commissariaatgeneraal over voornoemde gebeurtenissen bijzonder weinig details kon geven en hierover op een weinig spontane en doorleefde manier kon vertellen. Wanneer u specifieke vragen werden gesteld over de dreigbrief of de inval in uw woning antwoordde u vaak dat u dit niet wist of bleef u erg vaag. Bijvoorbeeld wanneer u gevraagd werd wanneer u deze dreigbrief ontving, verklaarde u dat u dat niet precies kon zeggen en dat u het zich niet meer kon herinneren (CGVS 1 04/02/2016, p. 12 en CGVS 2 290/02/2016, p. 10). Wanneer u ondermeer gevraagd werd wat uw buurvrouw Om (A.) u allemaal vertelde over de inval in uw woning, nadat zij bij uw moeder hierover inlichtingen was gaan inwinnen, antwoordde u kortweg dat ze in het huis waren binnengegaan op zoek naar u en dat ze uw moeder hadden geduwd. Wanneer hierbij ook de vraag werd gesteld hoelang deze personen binnenbleven in uw woning antwoordde u weinig overtuigend dat u dat niet wist en niet gevraagd heeft (CGVS 2, p. 23). Wanneer u gevraagd werd wat de personen, die binnenvielen, over u zeiden, antwoordde u dat uw moeder zei dat u daar niet was en dat ze haar zeiden dat wanneer u zou komen, ze u wel zouden vinden. U eindigde met dat dit was wat u gehoord had via uw broers en dat u verder geen details hierover kende (CGVS 2, p. 24). Wanneer u gevraagd werd naar welke broer uw moeder was gegaan na de inval, antwoordde u aanvankelijk dat u dit niet wist (CGVS 2, p. 24).

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal dat u geen moeite heeft gedaan om u verder te informeren over de dreigbrief of de inval bij u thuis. Zo besprak u deze dreigbrief enkel met uw broers en uw moeder (CGVS 2, p. 13). Op geen enkel moment heeft u een poging ondernomen om te weten komen van wie deze dreigbrief afkomstig was, noch bij kennissen of burens, noch bij de sjiitische schoonfamilie van uw broers. Bovendien vond u het niet nodig om deze brief te bewaren en gooide u hem reeds na twee dagen weg (CGVS 2, p. 13-16). Wanneer u gevraagd werd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal waarom u deze weggooid, gaf u eigenaardig genoeg aanvankelijk te kennen dat u dit deed omdat u hem niet ernstig nam. Daarom, zo gaf u te kennen, negeerde u deze brief en gooide u hem weg. Deze uitleg kan op zijn minst als bevreemdend aanzien worden. U had immers net voorheen verklaard dat zowel u als uw moeder en uw broers na het lezen van deze dreigbrief vreesden voor uw leven. Wanneer u vervolgens werd gewezen op uw weinig coherente verklaringen terzake, stuurde u uw verklaringen meteen hierna bij door te verklaren dat u hem wegdeed omdat u hem niet meer nodig had (CGVS 2, p. 13 en 14). Uw verklaringen over uw reactie op deze dreigbrief kunnen dan ook op zijn minst dubbelzinnig genoemd worden, temeer u tevens tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat op de dag dat u deze brief ontving, besloot om Irak te verlaten (CGVS 2, p. 14). Dat u er niet in slaagt hierover een coherent en geloofwaardig relaas te brengen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot deze dreigbrief. Tijdens de gewapende inval bij uw thuis, waarbij u op het dak zat, vluchtte u meteen weg naar de burens en was u dus geen verdere getuige van de inval. Uw moeder was hierbij wel aanwezig, maar u nam op geen enkel moment in de dagen na dit incident of wanneer u nog in Bagdad verbleef, ook al was dit op verschillende momenten mogelijk, telefonisch of fysiek contact met haar op om rechtstreeks van haar te weten te komen wat er zich juist had afgespeeld bij jullie thuis. U verkreeg uw informatie enkel via uw buurvrouw Om (M.) en uw broers die wel contact hadden met uw moeder (CGVS 2, p. 17, 19, 23-24). Het is op zich weinig aannemelijk dat u over deze inval in uw woning, welke mede de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak, geen directe gedetailleerde informatie heeft gevraagd aan uw moeder. Zij was immers de enige aanwezig in de woning tijdens deze inval en was daardoor het best geplaatst u over deze gebeurtenis te informeren. Daarnaast heeft u ook nagelaten om bij andere, personen of instanties, na te gaan wie deze mannen, die op zoek waren naar u, konden zijn (CGVS 2, p. 32-33). Het gebrek aan spontaneïteit en details, alsook de desinteresse in uw eigen asielrelaas, geïllustreerd door de weinig inspanningen om meer informatie te verzamelen, ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid.”

Verzoeker tracht de voormelde vaststellingen ten onrechte te vergoelijken. Indien hij – zij het door de stress of het tijdsverloop, zij het door de initiële angst om zich te informeren – werkelijk dermate in het ongewisse was over de dreigbrief en de inval kon, gezien het de twee cruciale elementen in zijn asielaanvraag betreffen, immers minstens worden verwacht dat hij zich hierover in België zou hebben trachten te informeren middels de contacten die hij nog onderhoudt met zijn moeder en zijn broer (administratief dossier, stuk 4, p.8-9). Het betreft namelijk essentiële informatie om het risico dat hij bij een terugkeer eventueel loopt in te schatten. Bovendien kon hij op deze wijze de nodige achtergrondinformatie bekomen om zijn asielaanvraag op een gedegen wijze te onderbouwen. Dat hij naliet zich te informeren over de kern van zijn asielmotieven, getuigt aldus van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Hoe dan ook geeft verzoeker geen verschoning voor het afleggen van eigenaardige, dubbelzinnige en incoherente verklaringen omtrent zijn reactie na het ontvangen van de dreigbrief.

Omtrent verzoekers verdere handelwijze na het ontvangen van de dreigbrief, wordt in de bestreden beslissing bovendien met reden gesteld:

“Zo vooreerst overtuigt uw handelen niet na ontvangst van voornoemde dreigbrief. U bleef immers na ontvangst van deze dreigbrief op hetzelfde adres wonen. Dit is merkwaardig voor iemand die luidens de inhoud van deze brief met de dood werd bedreigd indien hij daar in die wijk bleef wonen en lijkt tevens in strijd met uw eerdere verklaringen dat zowel uzelf, als uw moeder en uw broers na het lezen van deze dreigbrief vreesden voor uw leven en uw aangeven dat deze brief de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak (CGVS 2, p. 14). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u na ontvangst van deze dreigbrief elders een veilig onderkomen zocht.

Bovendien legde u tijdens uw opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal tevens tegenstrijdige verklaringen af over uw werkactiviteiten na ontvangst van deze dreigbrief. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal in de periode tussen de ontvangst van deze dreigbrief en de inval in uw woning niet meer te zijn gaan werken als dagarbeider. U bereidde zich op uw vertrek uit Irak. U ging in deze periode ook een aantal keren langs bij uw broer die in dezelfde wijk woont en kwam hierbij tal van wijkbewoners tegen (CGVS 2, p. 14-15). Dat u niet meer werkte in die periode wordt tegengesproken door uw eerdere verklaringen afgelegd tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Gevraagd toen naar wat u de dag van de inval aan het doen was, verklaarde u namelijk dat u aan het schilderen was aan een huis op ongeveer 10 minuten van uw eigen woning (CGVS 1, p. 14). Later tijdens ditzelfde gehoor beaamde u nogmaals dat u op de dag van deze inval in een woning aan het werk was. Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat dit een vergissing is en dat u zich de vragen van het eerste gehoor niet meer herinnert. Wat er ook van zij, of u nu werkte of niet, uw gedrag na ontvangst van deze dreigbrief komt niet overeen met dit van iemand die vreest voor zijn leven, aangezien u zich nog steeds vrijelijk in de wijk op straat begaf. Deze incoherenties en tekortkomingen ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de tegenstrijdigheid inzake het al dan niet verderzetten van zijn werkzaamheden na het ontvangen van de dreigbrief te weerleggen. Bijgevolg blijft deze onverminderd overeind.

Verzoeker erkent in het onderhavige verzoekschrift bovendien dat zijn toenmalige gedrag niet overeenstemt met het gedrag van iemand die vreest voor zijn leven. In tegendeel met wat verzoeker doet gelden, doet deze vaststelling weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over het aantal mannen dat zijn woning zou zijn binnengevallen. In de vragenlijst verklaarde hij: *“Ze waren met 3 of 4, het was 's nachts, ik kon hun niet goed zien, ze waren gewapend (...), ze kwamen ons huis binnen, ze vroegen achter mij, mijn moeder vertelde dat ik niet thuis was, daarop zijn ze vertrokken”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker wanneer gevraagd werd hoeveel personen zijn woning binnenvielen: *“Ik heb zelf twee gezien, eentje aan de oprit en eentje aan de poort en mijn moeder vertelde ook over twee personen”*. Geconfronteerd met zijn eerdere gezegden, stelde hij: *“Ik heb niet zo gezegd, ik heb er twee gezien”*. Nogmaals geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, stelde hij: *“Ik heb geen aantal gezegd, ik heb twee gezegd en mijn moeder zei ook 2 en voor de rest ben ik gevluht, ik weet niet of er meer zaten in de auto”*. Vervolgens gaf hij nogmaals aan dat hij slechts twee personen zag en niet kon zien of er nog andere personen waren (administratief dossier, stuk 7, p.18-19). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker nogmaals dat hij slechts twee personen zag. Vervolgens gaf hij aan dat er daarnaast *“misschien twee binnen”* waren om onmiddellijk daarna te stellen dat hij er zeker van was dat er naast de twee personen die hij zag nog meer personen binnen waren.

Tevens gaf hij aan zich niet meer te herinneren of hij aan zijn moeder vroeg hoeveel personen er waren (administratief dossier, stuk 4, p.34-35). Dat verzoeker bij de DVZ zou zijn gevraagd om een schatting te geven, kan gelet op de duidelijke en spontane aard van zijn voormelde verklaringen in de vragenlijst niet worden aangenomen. Verder zijn verzoekers voormelde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten zij geen ruimte voor de nuanceringen die hij hieraan *post factum* tracht aan te brengen in het verzoekschrift.

Verder treedt de Raad verweerder bij waar deze terecht motiveert:

“Nadat u over de rand keek en de mannen zag, bent u meteen gevlucht naar het dak van de burens en bent u daar naar binnengegaan. U bleef hier tot de volgende dag tot wanneer uw broer Mohammed u om 21u is komen halen om naar zijn schoonfamilie te gaan in Sha’ab. Tijdens uw verblijf deed u er een hele dag niets en u contacteerde zelf ook niemand (CGVS 2, p. 19, 23, 25-26). Het is opmerkelijk dat u zelf geen enkel initiatief nam om uit uw benarde positie te ontsnappen. Gevraagd waarom u niemand contacteerde, verklaarde u dat u uw telefoon niet bij had. Toch had u de mogelijkheid om te bellen, u kende bijvoorbeeld het nummer van uw moeder vanbuiten. U wachtte gewoon af tot u bericht kreeg via uw buurvrouw dat uw broers u in de namiddag zouden komen halen (CGVS 2, p. 25-26). Redelijkerwijs kan van iemand in zo’n situatie verwacht worden dat hij zelf contact opneemt met zijn naaste omgeving om een oplossing te bedenken.”

Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de persoon die hem bij zijn burens kwam ophalen en hem naar zijn schoonfamilie bracht. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dienaangaande: *“De volgende dag, mijn broer kwam achter mij en hij heeft mij naar de schoonfamilie van een andere broer gebracht in de al shahab wijk”*. Vervolgens preciseerde hij in duidelijke bewoordingen dat het zijn oudste broer Ahmed was die hem kwam halen en dat hij werd gebracht naar de schoonfamilie van zijn broer Mohamed in de al Shahab wijk (administratief dossier, stuk 7, p.16). Tijdens het tweede gehoor verklaarde verzoeker echter meermaals uitdrukkelijk dat het zijn broer Mohamed was die hem bij de burens kwam ophalen en die hem naar diens eigen schoonfamilie bracht. Zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen trachtte hij nu af te doen als een mogelijke vergissing (administratief dossier, stuk 4, p.26-31). In het onderhavige verzoekschrift laat verzoeker andermaal uitschijnen dat zich *“mogelijks”* een probleem van miscommunicatie voordeed. Gelet op de duidelijke aard van zijn voormelde gezegden, kan dit echter geheel niet worden aangenomen.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Tenslotte verklaarde u dat u geen enkel idee heeft wie u viseert of waarom. Hoewel u verklaart een soenniet te zijn die woont en werkt in een overwegend sjiitische wijk, kon u geen enkele aanleiding geven waarom enkel u alleen persoonlijk geïdiseerd zou worden. U verklaarde enkel buiten te komen voor uw werk, dit als dagarbeider in de bouw, u ging niet naar de moskee, had geen vrienden, u heeft nooit problemen gekend, noch persoonlijk noch wegens uw soennitische overtuiging en u bent nooit tegengehouden geweest. Uw familie, uw zussen en broers, wonen allemaal in dezelfde buurt en hebben tot op heden nooit problemen gekend in de wijk, ook niet in 2006 tijdens de periode van het sektarische geweld. Uw broers Ahmed en Mohammed, die dichtbij u woonden, hebben allebei een job waarbij ze vaak in contact komen met mensen uit de buurt, maar ook zij hebben geen dreigbrief ontvangen, noch problemen gekend (CGVS 2, p. 4-7, 32-33). Bovendien heeft u geen weet van anderen die iets gelijkaardig als u hebben meegemaakt (CGVS 2, p. 33). Bovenstaande verklaringen stroken niet met iemand die een opvallend profiel heeft en die hierom geïdiseerd zou kunnen worden. Daarnaast is het opmerkelijk dat enkel u geïdiseerd zou worden, maar dat de rest van uw familie, en dan in het bijzonder uw broers, geen enkel probleem ondervinden in dezelfde wijk. Bovendien verklaarde u dat u uw paspoort aanvraag in februari of maart 2014. U verklaarde dat u dit deed op aanraden van uw broer omdat de omstandigheden slechter werden (CGVS 1, p. 9-10). Dat u uw paspoort in dezelfde periode aanvraagt als de door u aangehaalde incidenten, laat vermoeden dat u reeds van plan was om Irak te verlaten.”

In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, doen deze vaststellingen weldegelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd asielrelaas.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Waar uit de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt dat de sjitische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan voorts worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou worden gevisieerd in Bagdad. Dit geldt des te meer nu tal van zijn naaste familieleden zich nog in verzoekers buurt en stad bevinden (administratief dossier, stuk 4, p.7).

De informatie die verzoeker citeert inzake het plaatsvinden van ontvoeringen in Bagdad (rechtsplegingsdossier, stuk 1), is tot slot van louter algemene aard en heeft, mede gelet op het voorgaande, geenszins betrekking op zijn persoon. Zulke louter algemene informatie kan geheel niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke. Hij concretiseert immers geenszins dat, waar, wanneer, om welke reden of onder welke omstandigheden hij aan een ontvoering zou dreigen te worden blootgesteld.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangevoerde en geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen en vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak intengendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven.

Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agenschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS